

til deres Afguder; Civilisationen har gennemført Individets Ret, og ikke for at frelse hele Folket kan et civiliseret Land udvælge et Individ, uden vedkommendes eget Samtykke, og sige: ham offerer vi for at frelse os selv eller andre. Individets Ret staar fast hos alle civiliserede Nationer, og man kan ikke for at hjælpe paa det ene Individ tage fra det andet; ligesaa lidt kan man offre den ene Klasse Mennesker for den anden, selv om man ved at gjøre tusinde ulykkeligere gjorde to tusinde lykkeligere. Hustruens Stilling maa tages under grundig Overvejelse (og jeg gad vide, hvorvidt den bliver taget under retfærdig Overvejelse, saalænge der ikke er Kvinder med til denne; Hustruen er dog altid kun en Kvinde, medens uægtefødte Børn baade ere Drengé og Piger), inden man rører ved Spørgsmaal, der saa nær angaar hendes Rettigheder og Livslykke, og maa ikke gaas over med en Harefod. Medens man jo kun kan være Hr. Jürgensen taknemlig fordi han har bragt Spørgsmaalet om uægte Børn og deres Mødre paa Bane med det Ønske at lette Byrden for Kvinden, og lade den hvile tungere paa Manden, kan jeg ikke andet end ønske, at han havde foreslaaet Skærpelse i Straffen for Ægteskabsbrud, og foreslaaet den under en Form, saa den ikke blev en død Lov, som den nu faktisk er. Men mener Hr. Jürgensen maaske, at saadanne Love give Mændene aldrig, det vil synes dem for strængt? Det er vel haardt, at medens *de* dog have Valget imellem ikke at synde og at synde og saa bære Straffen, maa Hustruen uden nogen Skyld bøde for Mandens Synd. Der er dem som mene, at det ikke vil nytte at sætte Straffe for den Slags Forbrydelser; det antager jeg dog det vil; mon der ikke vilde blive stjaalet adskilligt mere, dersom Straffene ikke vare saa strænge for Tyveri? Man vil sige, at Straffen for Tyveri og Ægteskabsbrud ligne hinanden deri, at Fordringen paa Straf over Forbryderen ligger i den forurettedes Haand; men praktisk er der den Forskjel, at medens Tyven som Regel stjæler fra fremmede, og disses personlige Følelser altsaa ikke holder dem fra at forfølge Tyven, foruretter Ægteskabsbryderen sin Ægtefælle, som paa Grund af sin Stilling til Forbryderen vil krympe sig ved at faa ham straffet. Det bliver jo ganske vist saa ogsaa til en vis Grad deres Sag, og det er heller ikke alene af Hensyn til den bedragne Ægtefælle men ogsaa af Hensyn til Samfundet, at jeg kræver Straf over Manden, naar